

Маринополе и бързо съ колата презъ нощта си отидохме въ село, гладни, мокри и измръзнали.

Победа на биволитѣ.

Мина се цѣлъ месецъ. Нашето село постоянно посрѣща и изпраща войници. Всички къщи бѣха напълнени. На 22 ноемврий стана нѣщо много тревожно около насъ. Турска войска и много башибозукъ довтасали откъмъ Сливенъ и Бебрево, налетѣли върху руската позиция при с. Марянь, пробихли линията и превзели гр. Елена. Това става така бързо, щото населението нѣмаше време да земе и най-потрѣбнитѣ си нѣща, ами избѣга безъ дрехи и съ праздни ржце презъ боазитѣ къмъ Златарица и по Капиновска рѣка за наше село.

Изведнажъ пѣтищата се запришиха съ войски, бѣжанци, добитѣкъ и трупове. Имаше руска войска въ нашето село. Тя си готвѣше обѣдъ. Неочаквано засвириха тревожно тржбитѣ и забиха барабанитѣ. Войницитѣ веднага изсипаха на земята несвареното още ястие, наслагаха сухъ хлѣбъ въ раници и заминаха къмъ Елена. Тъкмо на срѣдъ пѣтъ между селото и Елена при колиби Йовковци се укрепяватъ нови позиции, гдето руската войска можа да спре турцитѣ. Цѣлото село бѣ изкарано да копае и да насипва укрепления. Нѣкои селяни избѣгаха къмъ Търново, а други се втурнаха да помагатъ на руситѣ.

Седемъ дена следъ това (на 29 ноемврий) руски конници довтасаха въ Търново и викаха:

— Не бойте се! Рускиятъ царъ победи турцитѣ въ Плѣвенъ, превзе града и плени Османъ паша. Съ опасната турска сила е вече свършено.